

ရေဆူလို့ ပွက်ကရော

နှင့်

အခြား ၀တ္ထုတိုများ

မောင်သိက္ခာ

ဒုတိယအကြိမ်

အမှာ

ဆရာဟာ ၁၉၅၆ လောက်မှာ ‘မောင်သိက္ခာ’ ကလောင်အမည်နဲ့ စာတွေ စတင်ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း ၁၉၇၉ ဩဂုတ်လမှာ ဖော်ပြတဲ့ နွေဖူး ဝတ္ထုတိုက အစပြုပြီး တံငါဝတ္ထုတိုတွေကို ဆက်လက်ရေးသားရင်း စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ အားပေးမှု၊ တလေးတစား ချီးမွမ်းခံရမှုတို့နှင့် အတူ ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာဟာ ၁၉၈၀ နောက်ပိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းလာရာက ၁၉၈၂ ဒီဇင်ဘာမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့ နောက် ၁၉၈၃ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ရေပြာပေါက်ချိန် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ဟာ ဆရာရဲ့ နောက်ဆုံးဝတ္ထု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

၁၉၈၅ မှာ စာပေဗိမာန်က ဆရာရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို စုစည်းပြီး ‘ရေပြာပေါက်ချိန်နှင့် ရေလုပ်သားဝတ္ထု တိုများ’ စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝတ္ထုတချို့ (၁၅ ပုဒ်) သာ ပါဝင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာရေးသားခဲ့တဲ့ ရေလုပ်ငန်းနဲ့ တံငါဘဝ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတိုများ - ၁၉၇၉ ဩဂုတ်ကနေ ၁၉၈၃ ဖေဖော်ဝါရီအတွင်း - ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ စုစုပေါင်း ၂၆ ပုဒ်ကို စုစည်းပြီး ထုတ်ဝေလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဝတ္ထုတိုတွေထဲက အဘဉာဏ်၊ ကြွက်နီ၊ ပူတူးမတို့ နဲ့ အတူ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ် အနှံ့ လှည့်လည်ခံစားရင်း ရသစာပေက ပေးတဲ့ ဘဝအသိ တစ်စုံတစ်ရာ ရကြမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

စာအုပ်ဈေး စာအုပ်တိုက်
၁၅ မေ ၂၀၀၂

* * *

၁။ နွေဖား

(၁)

အဘဉာဏ် ယခုလို နွေရာသီမှာ မှ ဖားသားအလွန်စားချင်နေသည်။ ။

တလောကလည်း ရေနန်းနေပြီဖြစ်သော ရေတွင်းပျက်ကြီးအတွင်းမှ ဖားမျိုးစုံ အတော်ကလေး ရလိုက်သေးသည်။ ။ ကျော်စံကေး ဖားကလေး များမှ သည် စားဖားဝါဝါကြီးများ အထိ ဖားမျိုးစုံ ပါဝင်၏။

တပေါင်းတန်ခူး အင်း၊ အိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်း၊ ရေကန်၊ ရေတွင်းများ အတော်များများ နေပူရှိန်ကြောင့် ရေနန်းကုန်ကြသည်။ ။ အဘဉာဏ်နှင့် မြေးဖြစ်သူ ကြွက်နီတို့ မောင်နှမ၏ ပြုပျက်စပြုနေသော အိမ်နောက် ဖေး မီးဖိုဆောင်ကလေးကို မိုးမကျမီ ပြင်ဆင်ရန် လိုနေသည်။ ။ သူတို့ နေထိုင်ရာ ‘ဇလွန်ဘက်တန်း’ ရွာနှင့် မဝေးလှသော ‘စာဖြူစု’ ရွာမှ အသိအိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားကာ ဝါးနက်တစ်လုံးကို ခုတ်ယူလာ၏။ စာဖြူစု ရွာမှ ဇလွန်ဘက်တန်းအထိ လာရမည့် ခရီးက လယ်ကွင်းပြင်။ အရိပ်ခို စရာ နေရာမရှိ။ ရိုးပြတ်များ အကြားမှ မြေသည် ပပ်ကြားများ ပင် အက်နေ၏။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ။ စာဖြူစုရွာမှ လွန်၍ ခရီးလမ်းအကြားတွင် ရေနုတ်မြောင်းကလေးတစ်ခု ရှိ၏။

မိုးတွင်းအခါ ရေရှိ၍ ချောင်းကလေးတမျှ သာသာယာယာ ရှိခဲ့သော

ရေနုတ်မြောင်းကလေးမှာ ယခုတော့ ရေနန်းနေပြီ။

မြောင်းနဖူးတစ်နေရာတွင် ဆီးပင်အုပ်ကလေးများ ၊ ဆေးရိုးပင်ကလေးများ နှင့် ဝန်းရံထားသော ရေတွင်းပျက်တစ်လုံးအနီးတွင် သူတို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ခေတ္တနား၍ အပန်းဖြေသည် ။

ဤတွင် အဘဉာဏ် စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး အပူရှိန်ကြောင့် ခိုကိုးစရာ နေရာမရှိ။ ဤတွင်းပျက်အတွင်းတော့ အပူရှိန် ရုတ်တရက် ထိုးဖောက်နိုင်သေးဟန် မတူ။

မကြာသေးသော အချိန်ကမှ ရေနန်းသွားသော တွင်းပျက်ကြီး၏ အောက်ခြေပေါင်(ဘောင်) အောက်တွင် အအေးဓာတ်က ကျန်နေသေးသည် ။ မြေမှာ လည်း ခပ်ပျော့ပျော့သာ ရှိသေးသည် ။

ရေတွင်းထဲမှာ ဆိုတော့ အလင်းရောင်နည်းပါးပြီး လူသွားလူလာလည်း လုပ်လို့ ရသော နေရာ မဟုတ်သမို့ ဖားများ ခိုဝင်နေနိုင်၏။

ဒီလိုဆိုရင် အအေးဓာတ်ကိုမှ ကြိုက်တတ်သော ဖားများ တွင်းပျက်ထဲ၌ ခိုအောင်းနေနိုင်သည် ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။

အဘဉာဏ် မျှော်လင့်ထားသလို ဖားများ မရှိဘဲ အဆိပ်ပြင်းသော မြေဆိုးများ လည်း ရှိကောင်း ရှိနိုင်သည် ။

ဒီလောက်တော့ စွန့်စားရမည်ပေါ့။

ကံကောင်းလို့ လူကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော လင်းမြွေလို အကောင်မျိုးရလျှင်လည်း ဟင်းစားပင်ဖြစ်သည် ။ ကြိုက်တတ်သူအဖို့ လင်းမြွေသားကို ကြက်သားနှင့် ပင် မလဲနိုင်အောင် အရသာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

အဘဉာဏ်တို့ စာဖြူစုမှ ခုတ်ယူလာသော ဝါးပင်မှာ နေမပူခင် စောစောပြန်နိုင်အောင် ခုတ်ယူလာခဲ့ရသဖြင့်၊ ကိုင်းဖျားကိုင်းနားလောက်သာ အကြမ်းသဘော ခုတ်လာနိုင်သည် ။ အဆစ်များကို လုံးချောဖြစ်အောင် အချောကိုင်မလာနိုင်။

အိမ်ရောက်မှ အချောသပ်မည်ဟု စီစဉ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထမ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီတော့ ဝါးလုံးတစ်လျှောက် အဆစ်တိုင်းလိုမှ ရှိသော ဝါးကိုင်းများက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

ဒီဝါးလုံးကို ရေတွင်းထဲချလိုက်လျှင် ကောင်းကောင်း မီသည် ။ အဆစ်ကလေးများ ပေါ်တွင် ရှိနေသေးသော ဝါးငုတ်ကိုင်းစကလေးများကို တွယ်ဆင်းပါက သက်သက်သာသာ ဆင်းနိုင်သည် ။

ရေတွင်းပေါ်တွင် ကြွက်နီကို နေခဲ့စေပြီး အဘဉာဏ်ကိုယ်တိုင် ရေတွင်းထဲသို့ ဆင်းမည်။ ကြွက်နီကို ဆင်းစေပါက အကယ်၍ မြွေဆိုးနှင့်တွေ့လျှင် သူက ကလေးမို့ ကောင်းကောင်း ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်။

အဘဉာဏ်ကတော့ တစ်စေ့ကလေးမျှ မဖြူ။

သူ့ကျောနောက် ပုဆိုးကြားတွင် ထိုးထားသော ဝါးခုတ်ရန် ယူလာသည့် ဓားမကြီးတစ်ချောင်းသည် လက်နက်ပင်မဟုတ်ပါလော။

"ဟေ့ ကြွက်နီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီတွင်းထဲကို ဆင်းမယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လည်း မင်းရွာပြေးပြီး ပြောပေါ့။ အဘတော့ ဒီထဲမှာ မဟုတ်မှ လွဲရော၊ စားဖူးတွေ ရှိမယ် ထင်တယ်"

အဘဉာဏ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ခါးတောင်းကို ပြောင်နေအောင် ကျိုက်လိုက်၏။ အဘဉာဏ်၏ ပျော့တွဲတွဲဖြစ်နေသော ပေါင်မှ ထိုးကွင်းများ မည်းခနဲ ပေါ်လာသည် ။

"ဟာ အဘရာ၊ ကျွန်တော်ပဲ ဆင်းပါမယ်။ အဘက အသက်ကြီးလို့ မတော် မောပြီး ချော်ကျရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ"

ကြွက်နီကလည်း သူသာဆင်းလိုကြောင်း ပြောသည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး ကွ ကြွက်နီရ၊ မင်းက ငယ်တော့ အတော်ကြာ ပိုးကောင်နဲ့ တွေ့ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ"

သူတို့ တောရွာခလေ့အတိုင်း မြွေကို မြွေဟု မခေါ်၊ ပိုးကောင်ဟု သာခေါ်သည်။ ။ မြွေကိုက်သည် ကိုပင် "ပိုးထိသည်"ဟု ပြောကြသည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူး အဘရာ၊ ကျွန်တော် မျက်စိရှင်ပါတယ်ဗျ"

ကြွက်နီက စောဒကတက်သေးသည်။ ။ သို့သော်မရ။

အဘဉာဏ်သည် ပြောပြောဆိုဆို တွင်းနှုတ်ခမ်းတွင် မေးတင်ပြီး ရေတွင်းထဲသို့ ချထားသော ဝါးလုံးကို တွယ်ပြီး ဆင်းသွားနှင့် လေပြီ။

အဘဉာဏ် တွင်းထဲအရောက် လက်တစ်ဖက်မှ ဓားမကြီးကို ကိုင်ပြီး တွင်း၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းလိုက်သည်။ ။

ဟော -

အဘဉာဏ် မျှော်လင့်တွေးထင်သည့် အတိုင်း ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် တစ်ကောင်ပေါ် တစ်ကောင်မှီပြီး အစုလိုက် အပုံလိုက် ဖားများကို တွေ့ရသည်။ ။

ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ထိုနေ့ညက အဘဉာဏ်နှင့် မြေးကလေးမောင်နှမ ကြွက်နီနှင့် ပူစူးမတို့ သုံးယောက်သား ဖားသားဟင်း နှင့် ထမင်းမြိန်လှတော့သည်။ ။

. * * *

(၂)

ယခုလည်း ဖားသားစားချင်လာပြန်ပြီ။

မိုးတွင်းအခါမတော့ ဘယ်လယ်ကွက်ထဲ ထွက်ရိုက်ရိုက်၊ ဖားသားက ပေါပေါများများ စားရသည်။ ။

ယခုလို နွေရာသီတွင် ဖားက ရှားပါးလှသည်။ ။

နွေရာသီအခါမို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကလည်း ရှားပါးသည်။ ။ အဘဉာဏ်တို့လို ဆင်းရဲသားများ အားပြုစရာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ပင် ရှားပါး၏။ ချွေချွေတာတာ စားနေရသဖြင့် အူခြောက်နေသည် မှာ ကြာပြီ။

ယခုအခါ ဖားရှိမည်ထင်ရသော နေရာတစ်နေရာကို အဘဉာဏ် ခြေရာကောက်မိလာခြင်း ဖြစ်၏။

အဘဉာဏ် ‘စစ်ကွင်း’ရွာမှ အပြန် သူတို့ ရွာနှင့် မနီးမဝေး ဒွါရကျောင်းဘေးရှိ ကန်ကောကြီးအနီးမှာ ခြေရာကောက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ရှိနိုင်သည်။ ။ ရှိနိုင်သည်။ ။

အို အဘဉာဏ်၏ အတွေ့အကြုံအရ ဒီနေရာမှာ ရှိကို ရှိရမည်။

တွင်းကတော့ ပုစွန်လုံးတွင်း။ သို့သော် ဖားလည်း ရှိနိုင်သည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တွင်းနံဘေးမှ ခြောက်နေသော ကျစ်စာခဲများ အပေါ်တွင် မိုးတွင်းရွံ့ပျော့ပျော့ရှိစဉ်က နင်းခဲ့သော ပုစွန်လုံး၏ ခြေရာများ ။

ပြီးတော့ -

မထင်မရှားကြည့်နိုင်မှ တွေ့ရသော ဖားခြေရာများ ။

ပုစွန်လုံးမှာ ဂဏန်းနည်းတူ ဘေးတိုက်သွားသော သတ္တဝါ။

အကောင်ပုံသဏ္ဌာန်ချင်းလည်း တူညီသည် ။ အကြီးအသေးသာ ကွာခြား၏။ ပုစွန်လုံးက အကောင်သေးပြီး ခပ်လုံးလုံး၊ လယ်တောအင်းအိုင်များ အတွင်း ကျက်စား၏။

ဂဏန်းက အကောင်ကြီးပြီး ခပ်ပြားပြား၊ ရေငန်ပိုင်းနုန်းမြေများ အတွင်း ကျက်စားသည် ။ ပုစွန်လုံးနှင့် ဂဏန်းသည် သေသေချာချာကြည့်မှ ကွဲပြားချက်များ တွေ့ရသည် ။ ရုတ်တရက်ကြည့်ပါက ခြေမ၊ လက်မ၊ ကိုယ်လုံး၊ သွားပုံလာပုံ အတူတူ။

လယ်ကွင်းပြင် ကန်သင်းရိုးတွင် ပုစွန်လုံးများ သာမက ငါးရှဉ့်တွင်းများ လည်း ရှိ၏။ သို့သော် ဘယ်တွင်းတွင် ဘာကောင်နေသည် ကို ကျွမ်းကျင်သူများ အဖို့ အလွယ်တကူ သိနိုင်သည် ။

ငါးရှဉ့်တွင်းက တွင်းထဲမှ ရေများ တွင် အမြှုပ်ကလေးများ စီရရီရှိသည် ။ တွင်းနံဘေးသားများ ချောသည် ။

ပုစွန်လုံးတွင်းတွင် မူ ရေထဲ၌ အမြှုပ်မရှိ။ တွင်းနံဘေး ကျစ်စာများ အပေါ်တွင် တုတ်ချောင်းငယ်ကလေးများ နှင့် ခြစ်ထားသလို ပုစွန်လုံး၏

ခြေသည်းရာ အစင်းကြောင်း ခြစ်ရာများ ရှိသည်။ ။

မိုးတွင်းအခါ ဖားတို့ ကမူ လယ်ကွင်းအတွင်းရှိ ရေထဲမှာ ၊
အင်းထဲမှာ ၊ အိုင်ထဲမှာ နေထိုင်ပြီး တွင်းတူးရမှန်းမသိ။ မြူးဆဲ၊ ပျော်ဆဲ၊
တအုန်အုန် တအင်အင်နှင့် အော်ဟစ်ရင်း အချိန်ကုန်သည် ။
တွင်းလည်း မတူးတတ်။

မိုးကာလလွန်မြောက်ပြီး အင်းအိုင်များ ရေခန်းစပြုနေချိန်၊ မြေကြီး
များ ခြောက်သွေ့စပြုချိန်တွင် မှ ဖားက နေစရာနေရာ ရှာတော့သည်။ ။

ဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲ။

သူများ တွင်းကို အတင်းဝင်ရောက်နေထိုင်တော့၏။

ဖားက ကျူးကျော်သူ။

ပုစွန်လုံးက အကျူးကျော်ခံရသူ။

ဖားက အားသန်သန်နှင့် ကိုက်နိုင်ခဲ့နိုင်သည်။ ။ အရိုးများ ၊ ကြွက်
သားများ သန်မာသည်။ ။ အခုန်အပျံကောင်းသည်။ ။

ပုစွန်လုံးက တစ်ပါးသတ္တဝါအား ကတ်ကြေးကဲ့သို့ တိခန့်ပြတ်သွား
အောင် ညှပ်နိုင်သော လက်မကြီး နှစ်ချောင်းပိုင်ရှင်။

တွင်းထဲ၌ သူတို့ နှစ်ဦး တွေ့ကြတော့သည်။ ။ တိုက်ကြ ခိုက်ကြသည်
။

ဖားကကြီး၍ အားကောင်းလျှင် ဖားက နိုင်သည်။ ။

ဒီတော့ အောင်နိုင်သူ ဖားက တွင်းကို အပိုင်စားရသည်။ ။ ပုစွန်လုံးအ
ဖို့ ဤတွင်းမှ ပြေးနိုင်လျှင်ပြေး၊ မပြေးနိုင်လျှင် အသက်စွန့်သွားရရှာသ
ည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖားဝင်သွားသော တွင်းအတွင်းမှ ပုစွန်
လုံးမှာ ဖားထက် အကောင်ကြီးပြီး တိုက်ခိုက်အားကောင်းပါက ကျူး
ကျော်သူ ဖားမှာ ကိစ္စချောရတော့သည်။

ဒီတော့ ပုစွန်လုံးအတွက် စားရန် ဖားသားက အဆင်သင့်။

ယခု အဘဉာဏ် တွေ့ရသော တွင်းများမှာ မူ ဖားရှိနိုင်ဖို့ များ သည်
။

ဖားဆိုသော အကောင်က နွေကာလတစ်နေ့လုံး တွင်းအောင်းသတ္တ
ဝါ။ ဘာအစာမှ မစားတော့ဘဲ တွင်းထဲ၌ ငြိမ်သက်ကာ နေနိုင်ပြီး မိုးကို
မျှော်သည် ။ မိုးဦးကျ မိုးခြိမ်းသံများ တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်းအကြား၊ မိုး
ပေါက်မိုးစက်ကလေးများ တစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်အရွာ၊ မိုးသံလေသံများ
ကြားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တအုန်အုန် တအင်အင်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ
အော်ဟစ်မြည်ကြွေးရင်း ဖားများ တွင်းမှ ထွက်လာတော့သည် ။

သူတို့ ၏ အသံနောက်ကို ခြေရာကောက်ပြီး လိုက်လာသော ဖားမှ
ဆိုးတို့ ၏ တုတ်လက်ချက်ဖြင့် အများ အားဖြင့် အသက်ထွက်ကြရသည်
။

ထို့ကြောင့် ‘အသံကြောင့် ဖားသေသည် ’ ဟု ပင် စကားပုံရှိခဲ့သည် ။
ဟုတ်ပါလော။

နွေအခါတွင် တွင်းအောင်းနေသော စားဖားကြီးများမှာ အဆီဖြင့်ပြ
ည့်ကာ ဆူဖိုးလှသည် ။ ရလည်း ရခဲ့သည် ။ ရှားရှားပါးပါးရပါက စား၍
အရသာရှိလှ၏။

သို့သော် သူတို့ ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးရန် မလွယ်ကူ။

မြေကြီးများက ခြောက်သွေ့မာကျောနေပြီး အများအားဖြင့်

တွင်းဝများကိုလည်း ကျစ်စာများ နှင့် ဖုံးကာ တွင်းပေါက်ကို ပိတ်ထား တတ်ကြသေးသည်။ ။

အဘဉာဏ် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ တွင်းများက ဖားများ ရှိဖို့ အတော်ကလေး သေချာသည်။ ။

ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမကို ခေါ်ပြီး ဒီဖားများကို အရယူရမည်။ ရေတွင်းပျက်ကြီးအတွင်းမှ ရိုက်ယူခဲ့ရသော ဖားများ လိုတော့ မလွယ် ကူ။

လိုလျှင်ကြိဆ နည်းလမ်းရပါသည်။ ။ စား၍ ကောင်းလှသော နွေဖား များမှာ ဆူဖြိုးသည်။ ။ အကောင်လည်း ကြီးကြီးမားမား၊ စားဖားကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

အဘဉာဏ်တို့လို အတွေ့အကြုံရင့်သူများ နှင့် ဖမ်းဆီးရန် နည်းလမ်းအဖုံဖုံကို ရှာကြံနိုင်သူများ နှင့် တွေ့လျှင်မူ -

ဒီဖားများ လွတ်မြောက်ခဲ့လှပါသည်။ ။

. * * *

"ဟေ့ ကြွက်နီနဲ့ ပူတူးမ၊ ဒီလိုအချိန် ဖားသားဆူဆူ မစားချင်ကြဘူး လားကွ"

"ဘယ်မှာ ရေတွင်းဟောင်း တွေ့ပြန်ပြီလဲ အဘ"

ကြွက်နီက သူတို့ မြေးအဘိုး တစ်ခါက စာဖြူစုရွာက အပြန် ရရှိခဲ့သော ဖားများကို သတိတရဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"အို ရေတွင်းဟောင်း တွေ့လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငါငယ်ငယ်တုန်းက နွေအခါ ဖားရှာခဲ့တာ သွားသတိရတယ်။ တို့ ရွာတွေမှာ နောက်ပိုင်း ဒီလို ဖားရှာတာ တယ်မတွေ့ရတော့ဘူး။ မင်းတို့ လည်း ဗဟု သုတရအောင်၊ နောင်လည်း ဖားရှာတတ်အောင် သင်တန်းသဘောပေါ့ကွာ"

ထိုအခါ ပူတူးမက -

"ကျွန်မလည်း လိုက်ကြည့်မယ်လေ အဘ"

"အေး နင်တို့ မိန်းကလေးတွေလည်း ဖားရှာရင် ရနိုင်တာပဲ။ တို့ အိမ်တော့ ဘေးက ဖိုးခင်တို့ အိမ်ကို ခဏကြည့်ထားပါလို့ အပ်ထားခဲ့ပေါ့ဟာ"

သူတို့ အသိုင်းအဝန်းသည် ဖားငါးရှာ၍ အကုသိုလ် တံငါအလုပ်ကို လုပ်စားရသည် မှာ မှန်၏။ သို့သော် ခိုးဝှက်မှုတော့ အတော်နည်းသည် ။ သူတို့ တွင် ခိုးစရာလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပစ္စည်းများ ရှိရှာကြပါ။

ဒီတော့ သံယောဇဉ်ကင်းကင်းဖြင့် အိမ်ကို ထားပစ်ခဲ့နိုင်သည် ။ ယခုလည်း ‘နွေဖား’ ရှာရန် သူတို့ မြေးအဘိုး သုံးယောက်စလုံးထွက်ကြမည်

။

ခေတ်မီမီပြောရလျှင် လေ့လာရေးခရီးဟု ဆိုပါက မှားနိုင်မည် မထ

နွေဖူးဖမ်းဆီးရေးပါရဂူ၊ သင်တန်းပြဆရာကြီးက အဘဉာဏ်။

ပညာတော်သင်ကျောင်းသားက ကြွက်နီ။

ပညာတော်သင် ကျောင်းသူက ပူတူးမ။

ပါသွားသော ပညာတော်သင် ပစ္စည်းများကို ကြည့်ပါ။

ထင်းစများ ။

လွယ်အိတ်ဖြင့် ထည့်လာသော လေးခွဖြင့် ငှက်ပစ်ရာတွင် အသုံးပြု
ရသည့် ရွှံ့စေးကောင်းကောင်း ကို လုံးပြီး နေလှမ်းထားသော မာကျော
ကျစ်လျစ်လှသည့် မြေလောက်စာလုံးများ ။

တူးရွင်းတစ်ချောင်း။

မီးညှပ်တစ်ခု။

ဤမျှသာ ပါသည် ။

ဘယ်သို့များ နွေဖူးကို ဤပစ္စည်းများ နှင့် ဖမ်းကြပါမည်နည်း။

အဘဉာဏ်သည် ဒွါရကျောင်းဘေးရှိ ရေခန်းနေပြီဖြစ်သော အိုင်က
လေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ သူ၏ မြေးနှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူခဲ့
သည် ။

မိုးအခါက ရွှံ့များမှာ ယခုကဲ့သို့ နွေကာလတွင် မာကျစ်သော
မြေခဲများ အဖြစ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျစ်စာခဲခြောက်များ အဖြစ် ကန်
သင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် ရှိနေသည် ။

ကျစ်စာခဲများ ၏ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ကျားလျှာကဲ့သို့ ကြမ်းတ
မ်းခက်တရော်လှ၏။ အဘဉာဏ်တို့ ၏ ဖိနပ်မပါသော ခြေဖဝါးများကို

ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည် ။ သို့သော် အဘဉာဏ်တို့ က မမူပါ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူတို့ ၏ ခြေဖဝါးများကလည်း ကျွဲသား
ရေကဲ့သို့ မာကျောထူအမ်းလျက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ဒွါရဘုန်းကြီးကျောင်း ခြံဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ အရိပ်အောက်သို့
မြေးအဘိုးသုံးယောက် ခေတ္တခိုဝင် အနားယူလိုက်၏။

လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးမှာ နေ၏ အပူရှိန်ဖြင့် တံလျှပ်ရောင်များ တ
ရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည် ။

ကုက္ကိုပင်ကိုင်းခြောက်တွင် နားနေသော ပုစဉ်းထိုးငှက်ကလေးနှစ်
ကောင်သည် တစ်ချက် တစ်ချက် နားရာမှ ထ၍ သူတို့ ၏ တောင်ပံစိမ်း
စိမ်းကလေးများကို ဖြန့်ကာ ဖြန့်ကာဖြင့် ဝဲ၍ ပိုးကောင်ကလေးများကို
လိုက်ရှာနေသည် မှ အပ လှုပ်ရှားမှုမရှိ။

အဘဉာဏ်သည် အနီးအနားတစ်လျှောက်တွင် စူးစမ်းသော မျက်
လုံးအစုံဖြင့် လိုက်လံလေ့ လာပြီး ကျစ်စာခဲတစ်ခုကို လှန်လိုက်၏။

ကျစ်စာခဲအောက်မှ တွင်းတစ်တွင်းပေါ်လာသည် ။

အဘဉာဏ်က ထပ်မံလေ့လာပြန်သည် ။ ထို့နောက် အဘဉာဏ်၏
ပါးရေတွန့်များ ၊ မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ ကျိုးတိုးကျဲတဲများ အကြားမှ အပြုံးရိ
ပ်ကို မြင်လိုက်ရသည် ။

ထို့နောက် အဘဉာဏ်က-

"လာဟေ့ ကြွက်နီနဲ့ ပူစူးမ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ မင်းတို့ သေသေချာချာ
ကြည့်နိုင်မှ မြင်ရမယ်။ ဟိုခပ်မှိုန်မှိုန်ခြစ်ရာကလေးတွေ တွေ့လား၊ အဲ
ဒါပုစွန်လုံးခြေရာပဲ။ သူတို့ ခြေထောက်က ရှည်ပြီးချွန်တော့ တုတ်ချွန်နဲ့
လိုက်ခြစ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ သေသေချာချာကြည့်။ အဲဒီအပေါ်က

ခပ်ဝါးဝါးနဲ့ ခြေရာက ဖားခြေရာ၊ သူကခုန်ပြီး သွားတတ်တော့ မြေပေါ်မှာ ထင်တဲ့ ခြေရာကို ခြစ်ရာနဲ့ မတူဘဲ ရွံ့ပေါ်မှာ ဖားခြေရာအတိုင်း ဖိထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ခြေရာက ပုစွန်လုံးခြေရာထက် ပိုထင်ရှားတယ်။ သူက နောက်မှ ရောက်တဲ့ အကောင်ကိုးကွ"

ဒီတော့မှ ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့ က ပုစွန်လုံးတွင်းနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် လေ့လာကြသည် ။ အဘဉာဏ်ပြောသည့် အတိုင်းလည်း မှန်နေသည် ။

"တွေ့တယ်မဟုတ်လား ဟေ့"

အဘဉာဏ်က ခေါင်းငုံ့လေ့လာနေကြသော မြေကလေး မောင်နှမနှစ်ယောက်အား မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် အဘ၊ တွေ့တယ်"

ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့ က ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြ၏။

"ကဲ ဒီတော့ ပုစွန်လုံးနဲ့ ဖား ဒီတွင်းမှာ ဘယ်သူနိုင်ပြီး ဘာကောင်ရှိမယ်လို့ မင်းတို့ ထင်သလဲ"

ကြွက်နီရော ပူတူးမပါ ကောင်းကောင်း မဖြေတတ်ကြတော့။

အဘဉာဏ်က တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး-

"ငါထင်တာတော့ ဒီတွင်းမှာ ဖားနိုင်ပြီး ဖားရှိမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဘာကြောင့် ဆိုရင် ပုစွန်လုံးခြေရာ ထက် ဖားခြေရာက အတော်ကလေး ကြီးနေတယ်။ အားမတူနိုင်ဘူး။ ငါ့အထင်မမှားရင် နွေဖားကြီးကြီး တစ်ကောင်တော့ ရမှာ ပဲဟေ့"

"ကဲ လုပ်ငန်းစကြရအောင်"

အဘဉာဏ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ပါလာသောတူးရွင်းနှင့် မီးဖိုသဏ္ဌာန် တွင်းကလေးတစ်တွင်းတူးပြီး ထင်းများ ထည့်လိုက်၏။

ရိုးပြတ်တစ်ဆုပ်လောက်ယူပြီး မီးရှို့ကာ ထင်းကို မီးတောက်ကူးစေရန် ဝါးပိုးပပ်တစ်ခုဖြင့်လည်း မီးကို ပို၍ ရဲသည် ထက်ရဲအောင် တောက်သည် ထက်တောက်အောင် ယပ်ခတ်ပေးသည်။

မကြာပါ။

မီးတောက်ရဲရဲဖြင့် မီးတောက်အားကောင်းလှသော ထင်းမီးဖိုကလေးအတွင်းသို့ ပါလာသော လောက်စာလုံးဆယ်လုံးခန့်ကို ထည့်လိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်။

အပူရှိန်ကြောင့် နီရီနေသော လောက်စာလုံးကလေး တစ်လုံးကို မီးညှပ်ဖြင့် မီးဖိုမှ ဆယ်ယူ၍ တွင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

လောက်စာလုံး နီနီကလေးသည် တွင်းထဲသို့ တလိမ့်လိမ့်ကျသွားသည်။

တွင်းကောက်သည် ဖြစ်စေ၊ တွင်းဖြောင့်သည် ဖြစ်စေ၊ မည်မျှပင် နက်ပါစေ၊ တွင်းအခြေထိအောင်တော့ လောက်စာလုံးကလေး အရောက်သွားသည်။

ထို့နောက် တစ်လုံး၊ နောက်ပြီးတစ်လုံး။

တွင်းထဲမှ ဖားမှာ မိမိ၏ တွင်းထဲသို့ ကျလာသည့် ပူလောင်သော ပထမဆုံးလောက်စာလုံးကို ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

နောက်ထပ်တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးကျလာသော လောက်စာလုံးပူပူများ

ကိုတော့ ကျဉ်းမြောင်းသော တွင်းအတွင်း၌ ရှောင်မရ၊ တိမ်းမရ။

ဖားခမျာ တွင်းထဲမှာ ကြာကြာမနေနိုင်။

တွင်းအပြင်သို့ ခုန်၍ အထွက်၊ ကြွက်နီ၏ လက်တွင်း၌ ကွဲခနဲအမိခံ
လိုက်ရသည် ။ နှစ်ဆယ်သားထက် မနည်းသော ဆူဖြိုးလှသည့်
နွေဖားကြီးတစ်ကောင်။

ယင်းသို့ ဖားအကောင်ကြီးလျှင် သူတို့ ၏ အော်သံမှာ ကလေးငိုသံနဲ့
ငုံ တူလှသည် ။

ဤနည်းဖြင့် နောက်ထပ် ဖားတွင်းများကိုရှာ၍ မြေးအဘိုးသုံးယောက်
ပူလောင်သော လောက်စာလုံးများကို ထည့်ကြသည် ။

ဖားရသည့် တွင်းက ရသည် ။ မရသည့် တွင်းက မရ။

ညနေစောင်းတော့ နွေဖားရှစ်ကောင်ရသည် ။ အလေးချိန်အားဖြင့်
တစ်ပိဿာ့ငါးဆယ်တော့ ရှိမည်။

မြေးအဘိုးသုံးယောက် ကောင်းကောင်း ကြီး စားလောက်ပါသည် ။

နောင်ကို နွေဖားများ ရှာဖွေရန် -

ကြွက်နီလည်း တတ်မြောက်သွားပါပြီ။

ပူတူးမလည်း တတ်မြောက်သွားပါပြီ။

ဘယ်လောက်တွင်းကောက်ကောက်၊ ဘယ်လောက်တွင်းနက်နက်
ကြွက်နီတို့ က မပူတော့ပါ။ လောက်စာလုံးပူပူသာ ရှိဖို့ လိုသည် ။

ဖားသားကို အချို့က အရေဆုတ်၍ ချက်ကြသည် ။

အဘဉာဏ်တို့ ကတော့ အရေမဆုတ်၊ ဖားအရေခွံမှာ အဆီစုသည် ။
စားကောင်းလှ၏။

ဖားတစ်ကောင်လုံးမှာ ကြွက်သားများ အတိဖုံးနေသမို့ ဖားသားမှာ စား၍ မာကျော ကျစ်လျစ်ပြီး အရသာရှိလှ၏။

ပြီးတော့ ဝမ်းတွင်းမှ ဖားဆီမှာ အခြားသတ္တဝါများ ၏ ဝမ်းတွင်းဆီ ကဲ့သို့ မနေ။ ဖြူဖွေးသော အဆီပြင်ခဲကြီးလည်း မဟုတ်။

စံပယ်ပန်းအဖူးဖြူဖြူများ အစုလိုက် ပူးတွဲထားသကဲ့သို့ အမြွှာမြွှာများ ဖြင့် အတွဲလိုက်။

ထိုနေ့က ဆူဖြိုးလှသော နွေဖားများမှ ဝမ်းတွင်းဆီများကို ထုတ်၍ သီးခြားချက်ပြီး ဝါးဆစ်ဘူးအတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။ ဖားသားသာ စား၍ ကောင်းလှသည် မဟုတ်။ ဖားဆီမှာ လည်း ဆေးဖက်ဝင်လှ၏။

ဟိုညက ငရုတ်သီးစပ်စပ်နှင့် နွေရာသီမှာ ရသော ရှားရှားပါးပါး ဖားသားဆူဆူကို မြေးအဘိုးသုံးယောက် စားရသည် မှာ ထမင်းမြိန်လှ ၏။ စားလို့ ကောင်းလှ၏။ အဘဉာဏ် ဝမ်းသာလှပါ၏။

ထို့ထက် -

ဂျပန်ခေတ်က ချွေးတပ်ကို အတူတကွပါသွားပြီး ဂျပန်၏ လက်ဝါးဒဏ်ကြောင့် ယနေ့ထိ နားပင်းနေရှာသော ‘ကပ်ခို’ရွာမှ သူ့မိတ်ဆွေ ဦးခွေးကြီးအတွက် ဖားဆီစစ်စစ် လက်ဆောင်ပေးရပေဦးမည်။

နားပင်း၊ နားထိုင်း၊ နားလေးစသည့် နားရောဂါအမျိုးမျိုးအတွက် ဖားဆီကို နားအတွင်းသို့ ကြက်တောင်ဖြင့် မကြာခဏကျပ်ပေးခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသော မိရိုးဖလာ ဆေးနည်းပင် မဟုတ်ပါလော။

မနက်ဖြန်တော့ ဖားဆီဝါးဆစ်ဘူးကို ယူပြီး မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော ဦးခွေးကြီးထံ အဘဉာဏ် သွားရပေဦးတော့မည်။ ။

(ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊အတွဲ ၃၃၊
အမှတ် ၃၈၇၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၇၉)

* * *